

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TẤM LÒNG?

(Tự Truyện).

*Chim di mỗi cánh bay tìm tổ
Ta biết tìm đâu một tấm lòng?*

(Thơ TTBG)

□

***/ San Jose, thứ Bảy 16/3/1996**

Tự mình tôi hoàn tất cuốn Văn Uyên số 18 chiều thứ Bảy 16/3/1996 hôm nay.

Trên căn phòng TNH ở lầu ba, tôi lặng im lay-out bản thảo, còn TNH thì nằm xem TV gần đó.

Buổi tối xong tờ báo, TNH rủ tôi đi San Francisco thăm Văn Thanh. Trên đường, TNH ngỏ lời ca ngợi:

"Bố không ngờ em lay-out tờ Văn Uyên nhanh như vậy."

Tôi đáp:

"Chuyện dễ thôi, ai làm chẳng được?"

TNH lắc đầu:

"Không phải dễ đâu. Như Văn Thanh, bây giờ đưa anh ta nắm và trình bày tờ báo, chắc gì anh ta làm nổi? Phải là người có óc sáng tạo và nhiều mỹ thuật như em, mới bắt tay lần đầu, đã hoàn thành trơn tru đẹp đẽ."

Qua điệu nói TNH, tôi nghe thấy có sự cảm phục thật sự.

Thôi, nếu tình đã dở dang thì xin giữ lại cho nhau chút lòng nể trọng.

*

**

Tại nhà Văn Thanh, tôi đọc lên giữa bàn rượu vài bài trong Văn Uyển do tôi viết. TNH chú ý lắng nghe; rồi cũng như Văn Thanh, đưa ra vài ý kiến. Đến bài Tạp ghi Lay Thượng Đế, Xin Thương Xót Những Người Điên, tôi không ngược nhìn nhưng cảm nhận ánh mắt TNH đang bao trùm con người tôi, trọn vẹn.

Đêm khuya từ nhà Văn Thanh trở về, trên đường dài một tiếng đồng hồ, chúng tôi nói nhiều vấn đề; đúng ra là chỉ mỗi TNH nói, còn tôi lắng nghe bằng thái độ hòa dịu. Hình như cao điểm của sự sôi nổi trong cuộc sống trải qua với TNH là cái buổi khuya tôi trở về "từ cõi chết" sau 25 viên Valium 10mg nuốt vào miệng? Từ đó, tình cảm chỉ là đi xuống, đi xuống dần để trở thành sự chịu đựng câm lặng.

Có một câu TNH nói:

"Bố nói thật bằng tất cả trái tim cho dù em không tin, mà bố biết em sẽ không tin, rằng sau này dẫn thế nào, suốt đời bố vẫn lo lắng và tưởng nhớ tới em. Âu Cơ thì dĩ nhiên là bố sẽ mãi care, nhưng cả với em cũng thế, dù khi ấy em không còn màng điều đó nữa. Ở với em bấy lâu, bố nhận thấy em không bao giờ tự quan tâm đến sức khỏe. Em làm việc, suy nghĩ quá độ mà bồi dưỡng thân thể lại chẳng một lần lưu ý cho đầy đủ. Bây giờ xa nhau, bố mong em nên tự săn sóc con người mình. Có vậy, em mới bảo bọc an toàn được cho Âu Cơ."

Tôi im lặng.

Hồi lâu, TNH tiếp, điệu ngân ngại,:

"Em có biết điều này? Hơn bảy năm qua, cho dù nhiều khi giận em cao độ, bố cũng không dám mang ý nghĩ từ bỏ. Chẳng phải vì thương em thôi, lại còn vì bố biết em quá rõ. Bố luôn tự hỏi, nếu không có bố, với cái tâm hồn nhạy cảm đến độ mong manh đáng sợ của em, làm sao em sống nổi giữa cuộc đời quá nhiều phũ phàng như hiện tại? Vì vậy bố lại nhịn thua em... "

TNH ngưng ngang câu nói.

Tôi e dè hỏi:

"Biết thế, tại sao bây giờ bố lại bỏ Âu Cơ và em mà đi?"

TNH thở dài, điệu rõ ràng nã nuốt:

"Xin em hiểu cho bố. Hình như bố mắc nợ cái gì đó, nếu không trả được thì bố chết sẽ không nhắm mắt. Ba ngàn câu thơ làm xong, tự nhiên cái đĩa biến mất, kiếm hoài không thấy. Làm lại lần thứ hai được vài trăm câu, cũng cái mất cái còn."

Tôi bàng hoàng nhận ra rõ hơn một sự thật đang làm trái tim TNH dao động. Tôi đáp:

"Em hiểu. Đó là lý do em để bố đi. Em cần bố nhưng quý chuộng tài năng bố nhiều hơn nữa. Em biết bố còn quan tâm tới em và Âu Cơ, nhưng trên hết, bố yêu cây bút của bố. Em có nói điều này cho Mẹ nghe, bảo rằng tất cả những người trong cuộc đều chỉ là nạn nhân của một thứ định mệnh quái ác. Em cũng nói, nếu em là bố, không viết được nữa, chắc em điên mất. Em hiểu bố. Chỉ những người nghệ sĩ mới có cái tâm trạng như chúng ta đang có."

Tôi thêm:

"Em hứa với bố sẽ chăm sóc Âu Cơ thật kỹ. Bố hãy nên yên lòng điều ấy. Bây giờ cuộc đời em chỉ còn Mẹ và nó, thêm nữa, thằng San. Không lo cho ba người này, em còn biết làm gì hơn chứ?"

Giọng TNH buồn bã:

"Cảm ơn em. Đi thế này, bố đau lòng lắm. Bố vẫn còn yêu em, bố nói thật lòng bố. Nhưng bố muốn em mạnh thêm. Em vốn là con người nhiều nghị lực, nhưng em sẽ còn nghị lực nhiều hơn nữa trong một cuộc đời không có bố bên cạnh."

Tôi hỏi:

"Bố tin thế sao?"

TNH gật:

"Tin chứ. Trong đời, bố chưa từng gặp người đàn ông hay đàn bà nào, luôn cả bố, lại có cái nghị lực phi thường như em đã có. Đó là một ân sủng, Thượng Đế chỉ dành riêng cho những nghệ sĩ chân chính hoặc các nhà cách mạng."

Cả hai cùng im lặng hồi lâu.

Lại nghe TNH nói:

"Ngay bây giờ bố chẳng thể định được gì trong tương lai, nhưng một điều bố biết chắc, không bao giờ bố bỏ rơi Âu Cơ."

Ôi! Cuộc chia ly nào cũng buồn, nhất là những cuộc chia ly mà giữa những người trong cuộc, tấm lòng lưu lại cho nhau vẫn còn tha thiết. Nhưng biết làm sao khi con người chỉ là những sinh vật yếu đuối dưới bàn tay của một đấng Hóa Công nhiều quyền phép? Thái độ cúi đầu nhận lãnh là điều phải làm hơn hết. Tôi đang cúi đầu, KHÔNG PHẢI trước những phũ phàng TNH tạo ra bấy lâu, mà chính là trước một thứ uy quyền không thể cưỡng (như đã viết ở trên.)

□

*/ San Jose, thứ Ba 19/3/1996.

Tôi quyết định đưa tiền TNH lần cuối vào buổi sáng thứ Sáu 22/3/1996 tới đây tại phi trường San Francisco. TNH bảo hãy cho Âu Cơ đi cùng. (Có lẽ vì sợ cho tôi một sự nát lòng nếu không có nó bên cạnh?) Đây quả là hành động "can đảm" (như vài bạn hữu nói), nhất là tôi, con người không bao giờ thích tiền đưa bất cứ ai.

Can đảm hay không tôi chẳng biết, chỉ biết rằng tôi PHẢI ĐỐI DIỆN tới tận cùng nỗi đau đớn trong đoạn đời hiện tại. Chén đắng đã cầm trên tay thì cứ uống một lần cho trọn. Nếu không, nó sẽ vẫn mãi còn.

(...)

*/ San Jose, thứ Năm 21/3/1996

Từ 3 giờ sáng đã tỉnh giấc.

Tắm rửa, ra bàn viết ngồi nghe cái đĩa Mozart, tôi cảm nhận một nguồn nghị lực tuôn chảy mạnh mẽ trong người. Âm nhạc –nhất là nhạc Mozart—vẫn đem cho tôi điều bất ngờ ấy sau những cơn điếng lòng rũ rượi. Viết về cuộc đời những thiên tài, tôi rõ ràng thấm cảm được nỗi đau khổ và cô đơn của họ. Nghệ sĩ thật sự phải là như thế! Thượng Đế cho họ tài năng hẳn Ngài phải lấy lại của họ cái hạnh phúc bình an mà bất cứ kẻ nào cũng dễ dàng tạo được. Bây giờ con đường đi của tôi và TNH đã rõ ràng khác biệt. Cú bất ngờ trên người này của Thượng Đế chắc có dụng ý riêng của Ngài? Từ đây, tôi không muốn phí hoài cuộc đời cho đàn ông và tình yêu nữa. Tôi bị buộc PHẢI chọn và ĐÃ CHỌN. Cũng may tôi còn viết được, như nhiều người bạn an ủi.

Buổi sớm, âm nhạc Mozart quả là tuyệt diệu. Từ trước, tôi vẫn nghe Mozart nhưng không thấm cảm cho bằng kể từ khi viết về cuộc đời ông trong loạt bài Tài Hoa Mệnh Bạc. Ba mươi lăm tuổi với một cuộc sống quá ê chề cay đắng, vậy mà nguồn năng lực sáng tạo trong ông vẫn không cạn cho đến ngày cuối của đời mình.

[Một lần trong quán café Denny's, tôi nói với Đăng Lạt (và TNH): “Em yêu cả nhạc Chopin lẫn nhạc Mozart, nhưng phải nói là NỀ TRONG Mozart hơn trong cuộc đời phấn đấu không ngừng của ông. Trong khi Chopin, sự đứt đoạn mối tình với George Sand đã kết thúc tất cả tài năng tuyệt diệu của ông, thì với Mozart, càng đau khổ ê chề trong cuộc sống bao nhiêu, sức sáng tác trong Mozart càng thêm mãnh liệt. Đó là ân sủng hay chỉ là đọa đày hơn cho cuộc đời người nghệ sĩ?]

Chỉ một ngày nữa rồi hết. Mọi sự không còn tiếp diễn như cũ. Một ngã rẽ quan trọng của định mệnh ba người, TNH, tôi và Âu Cơ đi về bến bờ nào, tôi không thể biết. Chỉ mỗi điều biết: "Bằng chính con người và trái tim, tôi sẽ

cùng Âu Cơ đứng lên trong nguồn hứng cảm được tạo bởi văn chương nghệ thuật". Con bé giờ đã tỏ ra có nhiều năng khiếu ấy. Chỉ e, "tinh anh phát tiết ra ngoài" sớm quá thì rồi cũng không thoát được cái điều "bạc mệnh" thôi.

Buổi tối cuối cùng, TNH mua về một đĩa tiết canh mời tôi ăn và hỏi tôi có muốn uống rượu không? Tôi đáp:

"Từ đây em không uống rượu nữa. Rượu chẳng giải quyết được gì, chỉ làm cái đầu mệt đi để không thể làm việc khác."

Trong bữa ăn lạt lẽo, có lúc tôi nói:

"Nếu qua bên ấy mà viết trở lại được thì xin bố làm giùm các câu thơ, cứ từng đoạn một, gửi về đây để em lựa và ráp vào Nhật Nguyệt II. Em định năm nay sẽ in cuốn ấy."

TNH bồng hỏi:

"In vào tháng 8 phải không?"

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu. Tôi không hề nói cho TNH hay dự tính sẽ in Nhật Nguyệt II vào tháng 8/1996. Tôi gật:

"Em định thế thật. Trễ lắm là tháng 9 phải xong."

TNH đáp:

"Bố sẽ làm các câu thơ cho em. Nếu viết trở lại được thì việc làm thơ đâu có gì khó với bố. Bố sẽ gửi về."

Tôi nói:

"Sở dĩ xin bố điều trên là bởi em muốn cuốn sách viết về giai đoạn sống chung của mình, lưu lại cho Âu Cơ, phải có cả bàn tay bố góp vào trong đó."

TNH gật:

"Bố hứa."

Rồi trình bày:

"Qua đó, bố sẽ thanh toán cho xong cuốn Truyện Người Viết Sử, gửi về nhờ em đưa Liễu in, xong bắt tay vào cuốn Sắc Tộc."

Bày ra một lô những việc phải làm, TNH nói cho tôi biết các ý hướng trên con đường đi mới.

Cuộc trò chuyện lịch sự. Tôi KHÔNG HỀ MỘT LẦN hỏi TNH đi đâu, làm gì? Tự thấy KHÔNG CẦN THIẾT để làm điều ấy.

Tôi bỏ vào máy cái đĩa Concerto No. 5, la Valse de l'Empereur pour Piano của Beethoven. Âm nhạc bi tráng làm lắng êm mọi thứ.

Không dung, cảm nghe kiêu hãnh ghê gớm trong vũng âm thanh của thời niên thiếu để hình ảnh người đàn ông trước mắt bỗng trở nên xa, xa thật là xa trong cái thế giới “riêng tôi”, cái thế giới mà TNH chẳng thể nào tìm được vị trí, dấu rất nhỏ. Chỉ một thoáng hiện tại, tôi mới chợt nhìn ra điều KHÁC BIỆT VÔ CÙNG giữa bản thân tôi với con người từng một thời cùng tôi xẻ chia mọi thứ. Có lúc ngạc nhiên nhìn TNH mà lóe lên câu hỏi: "Đây là chồng tôi ư? Người đàn ông đã chiếm hữu của tôi một quãng sông bảy năm và cũng từng bạc bẽo chà đạp tâm lòng tôi?"

Tôi cứ vậy ngồi cúi đầu miên man theo từng câu, từng note. Bản nhạc thuộc từ khi còn bé, vậy mà đến giờ này vẫn thừa khả năng ve vuốt giùm những đón đau trong sâu thẳm trái tim.

Thật lâu...

Chợt ngẩng lên thấy TNH vẫn còn ngồi nơi ghế đối diện, ánh nhìn lãnh đạm, tôi nói (cũng lãnh đạm):

"Thôi! Mình đi ngủ!"

[]

*/ San Jose, thứ Sáu 22/3/1996

Rõ ràng cuộc vui đã tàn, cuộc tình đã hết; từ lâu lắm rồi, hay cũng chỉ mới từ giây phút đó, tôi không định rõ.

Trong buổi café cuối cùng trước khi chia tay, tôi hỏi TNH:

"Lẽ ra bây giờ chẳng còn gì để phải nói sau khi mọi sự đã an bài, một khi em để bố đi có nghĩa rằng tự chấp nhận tất cả mọi hành động bố làm, kể cả việc chung sống với hàng chục người đàn bà khác; nhưng em vẫn muốn xin bố thành thật cho biết rằng bố có ý định qua Virginia làm báo hay ăn ở với người đàn bà kia không?"

TNH nhìn tôi, vẻ khó chịu:

"Bố đã nói với em điều này rồi. Không, bố không hề có ý định ấy. Đã từ lâu, bố và bà ta không còn liên lạc nữa. Và từ nay bố chỉ viết văn chứ không viết cho báo nào hết. Nếu có chẳng, chỉ là viết cho tờ Văn Uyển."

Giọng TNH rõ ràng khinh thị:

"Những tờ kỳ cựu còn không đáng cho bố để mắt, nói gì tờ báo mới ra lò nào đó của bà ta với ông anh bà."

Thêm:

"Sao em cứ tự dằn vò vì những việc không ra gì ấy? Điều đáng làm trên hết bây giờ của em là sức khỏe, em phải giữ gìn để còn lo cho Âu Cơ và cả cho em."

Tôi gật, nhìn thẳng vào mắt TNH:

"Bố nói đúng. Cảm ơn bố."

Ngay lúc ấy, Âu Cơ đâm ra bấn gắt, chẳng chịu nghe lời khi tôi bắt nó uống cạn ly sữa. Cú choque trong hồn con bé, tôi nhìn ra rất rõ. Nhưng tôi vẫn không kềm được sự mệt mỏi và cả sợ hãi nữa khi nghĩ đến một ngày không có TNH, tôi không biết cách nào dạy dỗ nó cho thuần tính.

Tôi buồn bã nói với TNH:

"Cho tới bây giờ EM VẪN KHÔNG HIỂU sao bố lại bỏ vợ bỏ con mà đi tức tưởi như chạy trốn thế này? Em có cảm tưởng rất mạnh rằng bố đang âm mưu điều gì đó. Nhưng đối với ai cũng được, chứ còn với đứa vô cùng thành thật như em mà bố rắp tâm che đậy một âm mưu thì quả là quá tệ."

TNH ngồi im.

Tôi tiếp:

"Ở vào lớp tuổi của bố, nếu bây giờ có đi ra, gặp người đàn bà không ba con thì cũng phải hai con, một con là ít. Bố gán ghép với người ta, há đành lòng không lo lắng dạy bảo giùm con họ? Vậy tại sao con của chính bố tạo ra, bố lại bỏ, không chịu ở nhà dạy dỗ?"

TNH cũng ngồi im, không đáp.

*

* *

Anh Lê Đô đến đưa cả ba chúng tôi ra phi trường San Francisco, xong quay về lại San Jose ngay. Nửa giờ đồng hồ sau, Văn Thanh xuất hiện theo lời gọi của TNH.

Trời rất lạnh, mây mù giăng xám, mùa đông đang còn hiện hữu. Trong một góc ghé đợi, tôi ngồi im, nhìn TNH dắt tay Âu Cơ đi lui đi tới nơi các hàng gift-shop. Văn Thanh bế đứa con nhỏ bước bên cạnh. Bên ngoài, các chiếc phi cơ rải rác ưỡn mình trên phi đạo, ù lì, lười biếng.

TNH mặc chiếc áo da màu đen, tóc hót cao, đôi mắt vô hồn. Suốt sáng từ nhà rời đi, khuôn mặt TNH đã biểu tỏ nét lạnh tanh như vậy. Tôi có hơi chút ngạc nhiên vì điều ấy. Ở với nhau 8 năm, tôi vẫn biết TNH là con người ít phô bày tình cảm, nhưng thật, chỉ bây giờ tôi mới nhận rõ sự LÃNH ĐẠM TUYỆT ĐỐI từ TNH trong phút giây từ giã hôm nay.

Tôi không biết mình buồn hay vui? Trong một lúc, tất cả trước mặt bỗng đứng quay cuồng như những ảo ảnh vòng tròn nhiều màu sắc. Có cái gì trong tôi vừa thức tỉnh? Phải rồi! Bầu trời này, tâm trạng này, tôi từng bắt gặp nhiều lần trong quá khứ.

-Buổi sáng đầu tháng 5/1975 bỏ Dalat ra đi, trời mây mù giăng xám. Buổi sáng rời xa quê hương, vĩnh biệt Đan, một ngày cuối đông, không khí Sài Gòn cũng đượm đầy tính chất biệt ly. Buổi sáng giã từ Âu Châu đi Mỹ, cơn rét

ngoài trời tàn ác không kém gì cái rét nội tâm đang làm cóng tê khối tâm hồn héo hắt; tôi nghĩ đến vùng đất bên kia bờ Thái Bình Dương xa tấp: sự hoang mang trước một ngày mai vô định đã làm chùng biết bao cảm xúc trong một lần "lại thử dần thân".

Buổi sáng trên phi trường San Francisco, một cuộc biệt ly nữa cũng đang xảy đến. Chỉ khác, bây giờ vai trò kẻ ra đi không phải do tôi đóng, mà tôi chỉ là kẻ tiễn đưa. Tiễn một người chồng- người bạn; cũng tiễn cả tấm lòng và nỗi xây đắp hôn nhân tám năm dài đằng đẵng. Đôi mắt ráo hoảnh, đôi môi khô ran, tôi lục soát nhanh đầu óc để nhận ra một điều ghê gớm: *"Tôi chẳng thể tìm thấy trong chính mình chút tâm tình đặc biệt nào trước sự phân ly đang bày ra trước mắt."* Sự đau khổ từ nhiều tháng qua đã đạt lên hàng cao độ, ăn sâu vào da thịt, khiến tôi như bị rút cạn máu, cả con người trở thành trống rỗng; bây giờ còn lại chỉ là một khối dửng dưng với tất cả những gì nhìn thấy chung quanh.

Cuộc tiễn đưa lịch sự lạt lẽo. Cả TNH lẫn tôi không ai nói với nhau những câu ân cần căn dặn. Ngồi cạnh Âu Cơ nơi ghế đợi, tôi nhìn TNH và Văn Thanh trò chuyện trên hai chiếc ghế cách xa một quãng. Lòng chột nghe vô cùng bình thản. Cái bản chất chịu đựng như đang trở lại mạnh mẽ từ giờ phút này trong cơ thể tôi.

Khoảng hơn nửa giờ sau, TNH –người khách cuối cùng—đứng lên từ ghế. TNH bước đến gần tôi, xin ôm Âu Cơ nhưng nó vùng vằng né ra xa, lảng tránh. TNH đứng nhìn theo, vẻ bất lực. Tôi la:

"Con để bố ôm đi!"

Nó quay lại bên TNH, nét mặt vẫn còn phụng phịu.

Xiết Âu Cơ vào lòng xong, TNH quay về phía tôi, hơi khom người cúi hôn vào trán, tay phải đặt lên vai tôi vỗ nhẹ:

"Thôi! Bố đi nghe!"

Rồi bắt tay Văn Thanh.

Đến ngay giữa lối dẫn vào lòng tàu, TNH dừng lại giơ tay vẫy. Xong biến mất.

Tôi nói cùng Văn Thanh:

"Mình cũng về luôn anh ạ."

*

**

Buổi chiều tại nhà Văn Thanh, ngồi uống cốc rượu, tâm tư buồn bã, nỗi buồn dui dụi khi nhìn lại vùng không gian cũ có TNH từng hiện hữu. Trong đầu, điệp khúc "Hết rồi! Hết rồi!" cứ vọng mãi, bơ vơ.

Qua câu chuyện văn chương và đời sống –một kiểu lấp đầy thời gian giữa hai người bạn—có lúc tôi bật nói:

"Không phải Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau kết thúc đời tôi, mà chính là Một Truyện Dài Không Có Tên anh ạ. Kể thù trót gây ra nhiều quá, bây giờ trong cơn bĩ cực mới thấy điều ấy không sai."

Văn Thanh gật:

"BG nói, tôi mới nói luôn. Trong giới văn nghệ San Jose, có những người bảo thẳng với tôi: 'Nếu đã bước chân lại nhà BG, xin đừng bao giờ dẫm chân lên thêm nhà tôi nữa.' Tên khác lại nói: 'Đã từng có bài đăng trên Văn Uyên thì đừng hòng được đăng bài trên bất cứ báo nào tại San Jose.'"

Anh "xì" một tiếng, vẻ khinh bỉ:

"Chúng nó chỉ láo! Cứ ăn cắp bài tôi đăng đầy trên các báo. Chuyện văn chương, người ta viết hay hơn mình thì mình phải khâm phục, cứ gì ganh ghét mà xa lánh?"

Và hỏi:

"BG có nhớ cái bữa bị đưa vào nhà thương..."

Tôi ngắt lời anh:

"À, có sự thế nào? Tôi không sao nhớ nổi."

Văn Thanh kể:

"Bữa ấy, gọi điện thoại cho tôi, BG chỉ nói: '*Anh Văn Thanh ơi, mọi sự đã hết rồi.*'"

Tôi hỏi: '*Cái gì hết?*'

BG đáp: '*TNH sẽ vĩnh viễn bỏ đi. Sáng nay tôi với TNH đã đi gửi UPS mọi thứ gì của ông ấy. Tôi tuyệt vọng quá anh à.*'

Tôi mới bảo: '*BG là con người rất can đảm. BG đương đầu dễ dàng với sự cô đơn, sao bây giờ lại bảo rằng tuyệt vọng? Đọc trong sách BG, tôi đếm không biết bao nhiêu chữ cô đơn được viết.*' Xong, tôi bảo BG đợi đấy, đi lấy ra cuốn Nhật Nguyệt I đọc lên một đoạn. Đọc xong, tôi cứ nghe BG ừ ừ, trong cái giọng ừ ừ, tôi cảm nhận một điều rất lạ. Tôi lại đọc lần nữa, lần này bằng giọng kịch sĩ.

(Anh cười: "BG biết tôi rất có khả năng về kịch đấy nhé?")

Nhưng đọc xong lần thứ hai cũng chỉ thấy BG ừ ừ. Tôi mới bảo trong bụng: 'Chắc mình đọc hay quá nên BG phê chăng?' Nào dè khi tôi hỏi: '*Thế nào? BG nghĩ sao về lối đọc diễn kịch của tôi?*'

BG không đáp cũng không ừ ừ nữa, điện thoại vẫn chưa bị cúp. Tôi thấy có gì là lạ, chợt động tâm linh, la to: *'Bông Giấy! Bông Giấy!'* Vẫn không nghe gì. Mới lại la: *'Thu Vân! Thu Vân!'* Cũng không trả lời.

Tôi biết là nguy, cuống hấn lên. Trong óc chẳng nhớ nổi số phone ai mà gọi. Tôi biết TNH có số beeper nhưng không nhớ chính xác. Trong cơn hấn, tôi nghĩ đến tờ Văn Uyên nên lật ra số 947-0469. May có bà cụ bắt máy. Tôi nói: *'Cụ đi lên lầu xem chị BG ra sao, cháu chờ máy.'*

Bà lên đập cửa phòng, BG không mở, xuống bảo tôi thế.

Tôi bảo cụ qua đập cửa hàng xóm nhờ kêu 911.

Tôi hoảng kinh, không nhớ nổi số phone ai ngoài số Nguyễn Bá Trạc, gọi ngay đến Trạc: *'Ông chạy thẳng đến nhà BG xem có chuyện chẳng lành đang xảy ra. Tôi ở San Francisco xa quá, không đến ngay được. Tôi đang nói chuyện với BG, bỗng thấy ngưng. Tôi sợ bà ấy tự tử mất.'*

Khi nói xong câu này, tôi mới chợt nghĩ ra Trạc rất allergy với vợ chồng TNH & BG. Quả thật Trạc thẳng thừng từ chối: *'Tôi đang bận làm tin'*.

Tôi bèn quay số Trần Quang Nam. Nam cũng từ chối thẳng thừng. Sau, có lẽ áy náy, hấn nói thêm với tôi: *'Để tôi báo cho Cẩm Hằng.'*

Văn Thanh nói với tôi:

"Tôi từng biết Trần Quang Nam giao thiệp với BG từ thuở hấn còn là học sinh, và cũng thấy Trần Quang Nam đến nhà BG ăn nhậu không biết bao nhiêu bận. Trong cơn nguy kịch của BG, từ nhà hấn đến nhà BG chỉ cách vài block đường, vậy mà hấn có thể ngoảnh mặt làm ngơ, kể cũng lạ! Nếu là tôi, tôi bỏ tất cả để chạy đến. Cứu người hơn cứu lửa."

Tôi gật:

"Nếu là tôi, tôi cũng sẽ hành xử y hệt anh."

Văn Thanh kể tiếp:

"Vậy là tôi gọi ra tiệm bà xã tôi, bảo bà ấy về trông thẳng cu. Bà ấy nói khách đang đông quá. Tôi la: 'Đông cũng mặc, về đây bế thẳng cu ra tiệm ngay. Anh sợ chị BG chết mất!'"

Thế là sau khi bà xã ẵm thẳng cu đi, tôi hộc tốc lái xe đến nhà BG, mới hay rằng BG đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Tôi cũng chẳng biết bệnh viện nào nên lật phone book gọi tùm lum các số của cảnh sát. Mãi thật lâu họ mới cho biết đã đưa BG vào Medical Valley Center.

Chạy thẳng đến đây, trời đã nhá nhem, đứng ngay cột điện thoại công cộng chờ một anh chàng VN cũng đứng gọi trong ấy, xong sẽ đến phiên mình. Tôi định phone vào bệnh viện xem BG nằm ở đâu. Mãi cứ thấy anh chàng này ôm máy, thật quá bức! Cuối cùng chịu không nổi, tôi đến bảo anh ta: *'Này anh, cho tôi mượn cái điện thoại xem!'*

Anh ta quay lại, dáng cũng bức tức, nào dè hai thằng cùng nhận ra nhau.

Đó là TNH. Mặt mày ông ấy trông kinh lắm, còn hơn một cái xác chết. TNH cho tôi biết không được gặp vì BG đang bị trói trong khu tâm thần.

Tôi mới bảo ông ấy đi ra chiếc xe bán thức ăn đêm cho bệnh viện, bắt ăn cái gì. Ngồi với nhau một lát, ông ấy bảo tôi đi về, để ông ấy đợi một mình. Về tới nhà cũng đến hơn 10 giờ tối."

Tôi ngậm ngùi:

"Tri bỉ tri kỷ. Trong đời có những sự việc khi làm ra, mình chỉ nghĩ đến nó bằng cái tâm thành thật. Ví dụ khi tôi viết Một Truyện Dài Không Có Tên, tôi nghĩ rất thành thật rằng: 'Nhà văn hay nghệ sĩ PHẢI LÀ người thể hiện CÁI TÂM trong lành trên hết. Tài năng ĐI SAU đạo đức.' Tôi dùng những gì tôi viết LÀM CHIẾC GƯƠNG CHO TÔI SOI trước, cố gắng giữ sao cho lòng ngay thẳng. Tôi phải nói với anh rằng, kể từ ngày viết ra bài đầu tiên trong quyển ấy đến nay, tôi CHƯA MỘT LẦN HỎI TIẾC những gì mình đã viết. Tôi CHƯA TỪNG LÀM hành động nào phản lại lời tôi ghi trên mực đen giấy trắng. Bây giờ lại CÀNG KHÔNG hỏi tiếc hơn nữa. Giới văn nghệ VN hải ngoại quả đúng là có những con người y hệt như tôi đã trình bày trong quyển ấy. Nghĩa là những con người làm nghệ thuật với trái tim sắt, tim đá anh à."

Tôi thêm:

"Điều đau đớn cho tôi ở điểm chính người chồng tôi đã nhổ trên con đường tôi đi những bãi nước bọt thật dơ bẩn."

Văn Thanh bào chữa cho TNH:

"Khoan hẳn nghĩ về ông ấy như thế. Cứ tạm tin rằng TNH ra đi vì bị bế tắc cây viết."

Tôi buồn bã:

"Tôi không tạm tin như thế được dù rằng đã cố tạm. Tôi biết, chỉ có người đàn bà lạnh lợi miệng lưỡi kia mới làm lung lạc được con người TNH thôi."

Một lúc tôi kể:

"Sau một tuần lễ tha thứ và hòa hợp với nhau, dạo cuối tháng 12/1995, TNH bảo tôi: *'Thật tình bố đi Virginia ngày 5/1/1996 sắp tới là chỉ muốn gặp mấy đứa bạn cũ, rồi thăm ông anh và hai bà chị ở Pennsylvania, chứ chẳng có ý đồ gặp người đàn bà ấy. Nhưng nếu bây giờ em không muốn bố đi, bố sẵn sàng xé cái vé máy bay để em tin.'* Tôi nghĩ:

'*Khi đã tin chồng thì phải tin cho trót, dù gần hay xa cũng thế.*' Vì vậy, tôi để TNH đi Virginia 5 ngày. Nào dè, khi trở về, ông ấy đâm thay đổi hẳn, và mọi sự tiến dần xuống hố..."

Văn Thanh la to:

"Ồ điếm này, tôi trách BG. BG rất thông minh mà tại sao lại có thể để ông ấy đi như thế? Bà xã tôi chỉ là người khôn lỏi, nhưng trong trường hợp đó, bả bằng mọi giá sẽ xé cái vé máy bay."

Tôi ngậm ngùi:

"Cẩm Hằng cũng từng trách tôi ngu quá trên điều ấy. Riêng tôi nghĩ khác. Khôn ngoan xảo quyết bao nhiêu cũng không qua thành thật. Nếu quả TNH xứng đáng với tôi, ông ấy sẽ còn tôi. Bằng không, chính sự gian dối sẽ làm đời ông ấy khốn đốn. Nói vậy, nhưng tôi vẫn cảm nghe thật đau anh Văn Thanh ạ. Đau, vì người chồng mình tin tưởng hết lòng lại nở đi lừa dối mình. Ông ấy ở với tôi 8 năm, nắm quá nhiều cái tẩy chân thật trong tôi, biết rằng tâm hồn tôi ngây thơ y hệt của một đứa trẻ, nên sự lừa dối này với tôi quả thật là một cú tàn nhẫn."

Tôi buồn bã:

"Phải nhận, trong đời có những người đàn bà, khi đàn ông dính vào thì chỉ có nước thân bại danh liệt. Người đàn bà kia thuộc loại ấy. Chính ông chồng cũ của bà ta cũng từng hai lần nói với tôi qua điện thoại: '*Nếu hỏi bây giờ có điều nào ao ước nhất, tôi xin nói: Làm sao bôi xóa giùm cho tôi ba năm từng là chồng bà ta.*'"

"TNH tám năm làm chồng tôi, nổi tiếng đàng hoàng gương mẫu, lại khôn ngoan mưu lược. Vậy mà chỉ trong vài tháng dính vào bà ta, đã đánh mất tất cả khôn ngoan. Tôi tiếc cho ông ấy là thế! Giá ông ấy bỏ tôi để gặp người đàn bà cao sang, tài giỏi hơn, có lẽ tôi cũng không buồn."

Tôi cười, cái cười héo hắt:

"Đó là điều làm tôi đau ghê gớm. Mình thì cứ viết những bài nói này nói kia về thiên hạ, trong khi chính chồng mình lại nở đi xử xấu với mình hơn bất cứ ai. Thật là mắc cỡ!"

Văn Thanh cũng cười:

"BG đâu việc gì mắc cỡ? Các bài ấy do BG viết chứ nào TNH viết? Nhưng tôi phải xác nhận, BG có được điếm son đạo đức, thành ra BG viết bài phê bình người khác mới thẳng tay mạnh dạn phơi trải được ý nghĩ riêng."

Buổi chiều trong căn bếp ấm nhà Văn Thanh, nhìn qua sân sau thấy những tia nắng vàng đang ửng lên màu đỏ, trái tim tôi như bị đè nặng bởi một nỗi cô đơn khôn tả. Tôi đâm sợ hãi cuộc đời, sợ hãi mọi người. Tâm trạng thật lạ lùng, lần đầu mới gặp. Đến ngay TNH còn không khiến tôi tin tưởng, nói gì kẻ khác?

Mấy chục năm qua, tôi vẫn làm hành động lợi ngược dòng sông, bây giờ hơn lúc nào mới thấy hành động ấy chỉ đem cho mình duy nhất sự đau khổ. Tuy nhiên, tận sâu thẳm đáy tim, cho đến ngày từ già trần gian, tôi vẫn còn KHÔNG NGHĨ mình đã hành xử sai mọi thứ. Vẫn có một niềm tin mãnh liệt rằng tôi đã ĐI ĐÚNG trên con đường Thượng Đế chỉ định. Chính vì sự đi đúng đường này mà con người và tâm hồn tôi mới được Ngài cứu rỗi sau biết bao biến cố dập dồn đổ lên trên định mệnh tang thương.

8 giờ tối, Văn Thanh đưa mẹ con tôi về lại San Jose.

Bước chân lên cầu thang, mở khóa cửa vào nhà, y hệt những lần đi chơi xa về cùng TNH, quả tình trong tâm tư dấy lên nỗi đón đau mạnh mẽ. Nhưng rồi chỉ trong chốc lát, mọi sự lắng xuống, tôi lại bật computer, ngồi vào bàn ngay. Phải nhận một điều, giờ đây không phải "đau" mà là "buồn và chịu đựng". Cao độ trong tình cảm dành cho TNH đã có và đang dần xuống. Bây giờ, vết thương lòng đã thành cái sẹo, không còn làm nhức nhối cơ thể. Cái sẹo này vẫn còn mới quá, chưa thể quen mắt. Nhưng rồi, một ngày, hai ngày, nó sẽ biến thành một sự gì rất dấu yêu trên thân hình tôi mà thôi.

Lúc 10 giờ đêm, Lê Duy Linh điện thoại hỏi thăm xem tôi "có nốc thêm 25 viên Valium 10mg nào nữa?"

Tôi thản nhiên đáp:

"Tôi phải để dành Valium, đợi viết xong Nhật Nguyệt II, nốc vào vẫn chưa muộn."

Lê Đô cũng gọi đến:

"Xưa nay nghe danh TTBG là con người rất quả cảm. Bây giờ thử xem BG có phải thật như thế không?"

Tôi cười:

"BG lúc này mới THẬT LÀ BG thiên hạ vẫn kháo nhau từ trước. Anh CÓ QUYỀN TIN những gì anh đã nghe biết chung quanh."

[]

(Đọc lại sau 25 vĩnh biệt, 3 giờ sáng April 13/2021)

[]

*/ Bình luận:

Diễm Châu, Nha Trang (gửi ngày 14 tháng 4, 2021 lúc 19:02).

Đọc bài viết cuộc chia tay của chị với ông TNH, chưa khi nào em cảm nhận được một nỗi buồn thấm đẫm như vậy từ một bài viết.

Mỗi lần đọc bài chị, em đều khóc, nhưng không phải khóc vì u buồn mà khóc vì những cảm xúc rất đẹp từ chữ nghĩa chị mang lại, những giọt nước mắt mang hình viên kim cương.

Một người sống đến cạn kiệt với mọi người như chị thì không thể chịu thêm một đau khổ nào nữa nếu Thượng Đế có sự công bằng.

□